

og naar man fremdeles maa gaa ud fra — hvilket jeg tror, det maa indrømmes, at man maa — at det er saare uiofsomt, om dette Forsøg paa en partiel Finantslovnegtelse vil blive godkendt af de andre Deltagere i Bevillingsmagten, saa spørger jeg: Kænter man paa et senere Standpunkt at vige tilbage? Vil man ikke det, saa vil man altsaa gjøre det, som den høitærede Minister hentydede til, nemlig fremkalde en Konflikt. — Dette er ikke mit Ord, det er den høitærede Kultusministers Udtale fra iformiddags. Men er dette Forslag stillet for at fremkalde en Konflikt, saa vil jeg bede ærede Medlemmer vel at betænke, ikke om de overhovedet anse det for rigtigt at fremkalde en Konflikt, men om det er rigtigt at bruge dette Middel til at fremkalde en saadan. Jeg vil sige de Herrer, at hvis jeg var i deres Sted (Aa!) . . . De Herrer skulde dog først høre, hvad jeg har at sige; det er altsor opmærksomt forud at fatte; hvis jeg var i de Herreris Sted, hvis jeg ikke blot ikke gips tilbage for en Konflikt, men ønskede at fremkalde en saadan, saa vilde jeg lade mig det være meget magtpaaliggende at vinde et i alle Henseender uroftkeligt Grundlag for den Kamp, som jeg skulde optage. Jeg vilde søge at stille mig saaledes, at jeg med Sandhed kunde sige: Jeg har Ketten paa min Side, jeg har ikke gjort noget Overgreb, det er ikke mig, som har nødt de andre Deltagere i Lovgivningsmagten til at reise Kamp med mig. Men, mine Herrer! i det Dieblisk denne Del af Bevillingsmagten eller Lovgivningsmagten fremkommer med Angreb gjennem Finantsloven paa en bestaaende Statsinstitution, eller fremkommer med partiel eller total Finantslovnegtelse, tror jeg ikke, at nogen upartist Dommer vil kunne negte, at saa kommer Udæstelsen fra denne Side, saa er det denne Side, som har forladt det Korrekte, saa er det den, paa hem Ansæret for Konfliktten og Konfliktens Følger falde. — Jeg skal for at slutte med det, hvormed jeg begyndte, sige, at jeg er enig med den ærede Ordfører for Finantsudvalget — jeg er maaste mere alvorlig enig med den ærede Ordfører, end han vil tro i dette Dieblisk — jeg er enig med ham i, at det er en saare vigtig Ting at forebygge Folkethingets moralske Svækkelse. Jeg skal ikke komme ind paa, hvorvidt det er moralsk svækket eller ikke; men det er saare vigtigt at forhindre, at Svækkelsen griber videre om sig, og jeg skal nu henstille til de ærede Medlemmers Overveelse, som dette er den rette Maade at forhindre den moralske Svækkelse paa.

J. M. Hansen: Det ærede Medlem, som nu satte sig, behagede i Begyndelsen af sit Foredrag at sige, at jeg havde talt om, at dette Forslag var stillet for at redde Fædrelandet. Dette maa jeg modsige; noget Saadant har jeg ikke sagt. Jeg har sagt, at det var stillet for at redde Fædrelandets forfatningsmæssige Bevillings-

myndighed; men dette er noget ganske Andet. Dernæst talte det ærede Medlem om, at der laa Noget bag ved dette Forslag. Jeg maa paa egne og politiske Bemærks Vegne afvise den Insinuation, at der skulde ligge noget Andet bagved end det, der stiller sig frem i selve Forslaget. Det er en uberettiget Insinuation. Dernæst talte det ærede Medlem om Midler, og han raadede os som Ven, hoorledes vi skulde stille os; men det ærede Medlem maa dog vistnok vide, at man ikke er tilbøjelig til at følge sine Modstanderes Raad. Naar man vilde det, kom man altid tilforn, og hvor det ærede Medlem har havt Valg imellem de Midler, han vilde bruge, han har ikke lystet efter vore Raad. Dernæst har det ærede Medlem jo prøvet, hvorvidt hans Mening om, hvad der er det Rette, har været holdbar eller ikke; han har selv søgt, at han maatte vige for Oppositionen i dette Thing. Han har maattet træde tilbage fra sin Stilling overfor Oppositionen her, og han maa altsaa vide, at vi ikke kunne være tilbøjelige til at følge ham lige saa lidt, som han — det er jeg overbevist om — vilde følge os i modsat Tilfælde. Den gode Billie kunne vi anerkende, men det ærede Medlem kommer til at overlade til os selv at bruge de Midler, som vi selv anse for at være de rette.

Klein: Jeg skal aldeles ikke indlade mig paa de sidste Bemærkninger fra det ærede Medlems Side. Det var af den Slags Bemærkninger, som jeg har hørt adskillige Gange; jeg kender det saa godt, at jeg forud vidste, det vilde komme. Men det forundrer mig, at det ærede Medlem anfaa det for nødvendigt at tale om en „uberettiget Insinuation“ fra min Side; han maa da formodentlig ikke have hørt, at jeg søgte at forklare, hoorfor der efter min Mening bagved det Forslag, som er fremkommet, maa antages at ligge noget Andet end det, som det tilsyneladende alene gaar ud paa, og at jeg efter at have forklaret dette, udtrykkelig sagde, at det var muligt, at jeg tog feil i min Opfattelse. Men, som sagt, jeg har forklaret, hoorfor jeg mente, at der maatte ligge noget Større og Betydningsfuldere bagved. Havde det ærede Medlem hørt dette, saa tror jeg, at han havde undladt at tale om uberettiget Insinuation.

Hall: Det var kun for en ganske kort personlig Bemærkning, at jeg begjærede Ordet, men jeg kunde for saa vidt gjerne undlade at fremkomme med den nu. Jeg havde tænkt at fare Ordet lige efter det ærede Medlem for Præsids Amts 6te Valgkreds (Vosjen). Min Bemærkning gaar ud paa, at naar det ærede Medlem af den Omstændighed, at der dengang var fremkommen en Uttring fra Ordføreren, som ikke var bleven besvaret fra min Side, vilde udtale, at der deri skulde ligge en Slags Anerkjendelse fra min Side